

PALOCSAY ZSIGMOND

Konyhaszerrel

A harkály nem kopogtat
a vendég csenget
bődönbe rakjuk a szemetet
s a veréb átrepül kellelten
ritkán csóka
törökgalamb ül az antennánkon
— öreg a házunk

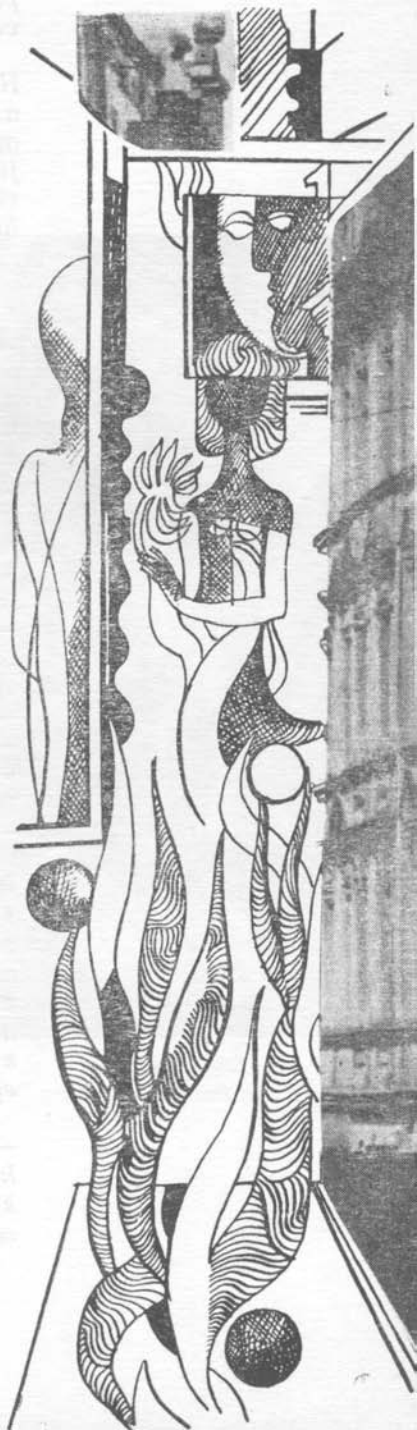
toronyból nézve széles képkeret
amiben hagytak némi helyet
kicsinél kisebb képnek
— ha festőnek kéne
(bélyegnyi fentről nézve)
életnagyságban élek
így egyenlő: négy-öt négyzetméter
— jó ürügynek!

A kertünk . . .
magunk közt így becsültük csendesen
tegyük hát rendbe;
kertészt hívatunk
furcsállva nézegette
kérdte: ezt a sírhelyet!?

Ezt — ! — hát persze
csak ássa fel
és ossza kétfele
kell a szomszédnak
kell az embernek része
— legalább füvet vethetne
s valamit ültessen
csipkézze körbe a szemnek színnel
mert a harkály nem kopogtat a fülnek
városon a vendég csenget
bár egy csepp zöld nekünk is kellene
pillantásunk nyugodna rajta
— jó pénzért rendezze el

Nézett . . .
de középre füvet vetett
és körbe ezt-azt ültetett
parki pirosat apró kéket
— jó pénzért rendezte a sírhelyet
s egy hét múlva a vendég is már így nevezte
— kedveskedve.

Paulovics László illusztrációja

Röhögtem . . .:
meglátják egyszer
e talpalatnyi helyen
mennyi „vicc“ teremhet
— a verset akkor
még nem kerestem benne
parki piros közt apró kék közt
vélttem igazam — ászom.

Hisz kaptunk egy talpalatnyi helyet;
a tagadás benne megteremhet
győzhet sírhelyünk felett
fűszere: ízem
vicce: igazam
ha lábát egyszer megvetette

*

Ahogy ránézel szépen rendezett
toronyból nézve széles képkeret házunk
a szél be nem fújhat
a nap csak bekukkant
a harkály se kopogtat
városon a vendég csenget
s becézi a „sírhelyet“ rendesen
megkérdi négy hete:
az ott mi lehet?!

— Torma! — tormáskolbásztól — torma!
. . . az asszony a földbe dugta
s egyet kintfelejtett
— És az a fényes szárú?
— Kapor volna
— csombord a sötétebb
podlutyka a szomszédcska
— a piacról hozta
öltött káposztát ugorkát ízesíteni
mert szereti a gyomrát az ember
s valami fűszert rendel
okosan tudva:
az ízeket keverve
a színt szeretve
a falat jobban eshet
s szándék nélkül
egy-két dolgot félreperget

— szándék nélkül?!
kérdetik nevetve
s azt csak én tudom:
senki se vetette

magától érett igazam:
zöld ászom
sírhelyünk felett
— e talpalatnyi helyen
lábát a tagadás megvetette
s győzött konyhaszerrel.

SZILÁGYI DOMOKOS

Konyhaszerrel

Való igaz:
helyünk csak talpalatnyi;
való igaz:
talpalatnyi hely is elég a tagadásnak;
gyomrát ember szereti:
megsózza a miérteket,
gyömbéres nemet ízlelget,
a csalódást nádmézzel keveri,
üremmel örömet,
boldogságát bürökkel.

Megterem mindent ez a Föld:
magunkkal trágyáztuk.
Mert erre azért jók vagyunk.

— Bip-bip — átröpül fölöttünk a
tranzisztoros veréb,
rádióteleszkóp fogja föl
a vendég csöngetését —
ki csöngethet vajon?
körülnézünk odakünn — úrhajón.

Kicsi kert, kicsi ez a kert,
megterem mindent kicsiben —
jó a trágya.
Mégis keressük: ki ássa föl,
ki veti be —
keressük úrhajón —,
s milyen sokba kerül!

Mondják, a Földön kívül is
(is! — micsoda nagyzolás) —
mondják, a világegyetemben
élnek — élhetnek — értelmes lények.
Nos, azok után, amik történtek,
mióta nem négykézláb járunk —:
könnyen elképzelhető.

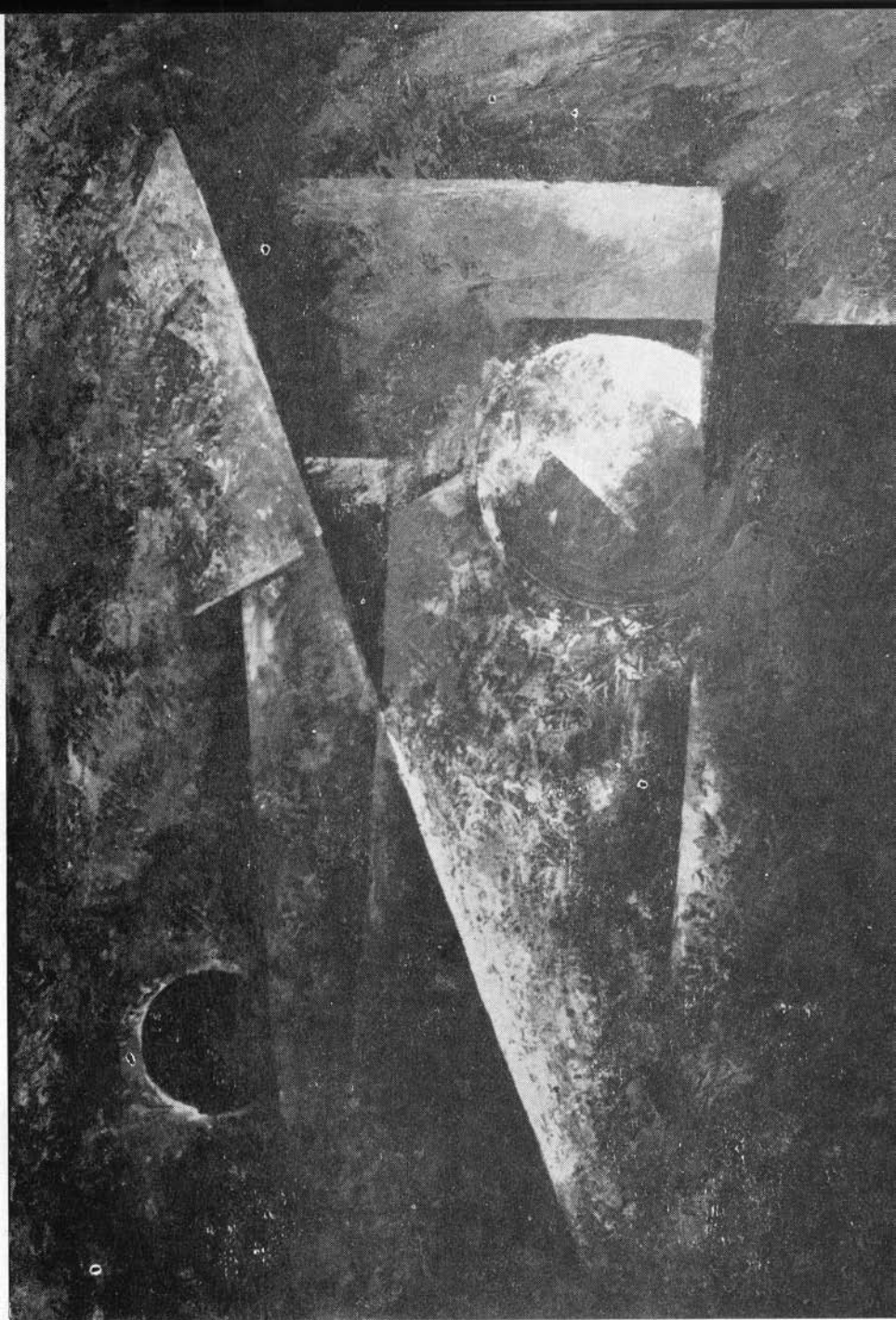
Zolcsák Sándor:
Szilágyi Domokos

Keressük rádióteleszkópon, úrhajón,
mert kicsi kert, kicsi kert
ez a Föld —
úgy látszik, értelemből is
behozatalra szorulunk.
S milyen sokba kerül!

Nem vagyok jogász,
nem tudom,
hány ezer év szükséges,
hogyan élévüljenek
az emberiség eddigi bűnei.
(Az ilyesmi buján terem
kicsi kertünkben —
jó trágya vagyunk.)
És ráadásul folyton-folyvást
— tegnap, ma, holnap —
bővíül a lajstrom.

*

Ember gyomrát szereti,
sáfránnyal ízesebb az irigység,
az ártatlanságot is csak borssal vesszük be,
kaporral tesszük el télire a közhelyeket,
szerelmünk paprikáspiros,
a remény meg pisztácia;
a zölddiónak rabszolgája szerecsendió;
mustárral esszük a kolbászt, mustárgázzal a
háborút,
— ez látszik, életnagyságban, a toronyból,
bélyegnagyságban — életkicsiségben.
Még szerencse,
hogy a tagadás
kitelik tőlünk
konyhaszerrel.

BOROS LAJOS ÚJABB FESTMÉNYEIBŐL

2. Lovas harcos

3. Szivárvány

